

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Johannis Strauchi[i] Jcti Amoenitatum Juris Canonici
Semestria duo**

Strauch, Johann

Jenae, 1675

Cap. IV. Ad cap. 2. de consuetudine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10224

tura sublato, jus vetus Canonicum ordinariorum restitueretur. Probantur ea c. 7. 19. 27. 30. 37. 38. 39. & 40. *h. t. Cap. 6. 9. 12. & 14. Eod. tit. in 6. c. 4. 6. 22. 27. 38. X. de præben. & c. 5. de concess. præbend.* Formulam præceptoriarum ex MSto codice Ecclesiæ S. Albini Andegavensis exhibet Franciscus Florens, quam adjiciam:

*Formula
præceptoriarum.*

Ad hoc nostrum nos impellit officium, ut Christi pauperibus prout quemq; dignum noverimus præbeamus adjumentum. Hoc ergo officium timentes transgredi, ut petitioni G. Clerici latoris presentium non præbuissimus auditum, ipsum audivimus, & ei de competenti beneficio providere vos monuimus nostro scripto. Quia verò nihil horum factum est præmissis literis, commonemus vos iterum subsequentibus, atq; præcipimus, ut præbenda primo vacantis in vestra Ecclesiâ vestituram eidem Clerico concedatis. Sin autem, de vestra contumaciâ nos penam sumere sentietis.

CAP. IV.

Ad cap. 2. de consuetudine.

S U M M A R I A.

1. Capitulum Lundunense.	6. Capitulum hoc ubi reperitur.
2. Lundunum Scania. Scandina via.	7. Dacia, pro Dania. Ibi testamenta in usu non erant.
3. Bremensis Episcopatus cum Archiepiscopo Hamburg. unitus.	8. Donationibus dominia transferebantur.
4. Ansgarioq; collatus.	9. Scotatio.
5. Guntharius Coloniensis Archiepiscopus.	10. Significatio & etymologia inquiritur.

*Capitulum
Lundunen-
se.
Lundunum
Scania.
Scandina
via.
Bremensis
Episcop. cum*

Innoentius III. rescribit Archiepiscopo & capitulo non Lundunensi, ut perpetam legunt exemplaria omnia, sed Lundunensi. Lundunum est metropolis provinciæ Scaniæ in Dania, quæ olim Scandia & Scandinavia dicta. vid. Albert. Crantz. *lib. 1. rer. Danic.* Hic Metropolitanus Lundensis, sicut tota Dania & Suecia suberant primo Archiepiscopo Hamburgensi, deinde unitis Bremensi Episcopatu & Hamburgensi Archiepiscopatu vicariatum sedis Apostolicæ in Danos, Suecos & Slavos obtinuit. Qui summus honos unâ cum Episcopatus Bremensis unione cum Hamburgensi

genſi Archiepiſcopatu collatus eſt Anſgario, Nicolai I. Pontificis beneficio, mandante Ludovico Rege Germaniæ, filio Ludovici Pii. Hamburgo verò capta & vaſtata Normannorum incurſionibus, vacantem Epifcopatum Bremſem in ſolatium uniri juſſit Hamburgenſi Epifcopatui Ludovicus & Nicolaus I. Verba Reſcripti ita habent: *Autoritate omnipotentis Dei, & beatorum Apoſtolorum ejus, Petri & Pauli hoc noſtro decreto decrevimus ſecundum Reverendiſſimi Regis Ludovici votum ipſas prædictas diœceſes, Ham- maburgenſem ſcil. & Bremſem, non deinceps duas, ſed unam eſſe, & vocari, ſubdiq. ſedi, qua Prædeceſſoris noſtri decreto (intelligit Gregorium IV.) Archiepiſcopali munere eſt ſublimata &c. nullus vero Archiepiſcopus Coloniensis deinceps in eâdem diœceſi ſibi vindicet autoritatem &c.* Guntharius enim Coloniensis Archiepiſcopus gravem controverſiam de Bremſi Epifcopatu, qui antea Coloniſi Metropoli ſubfuerat, in invidiam Anſgarii excitaverat, quam tamen Ludovicus Rex & Nicolaus I. compoſuerunt, ſed ita, ut multo poſt tempore ſub Alberto I. Hamburgeniſi Archiepiſcopo demum bonâ fide fuerit ſopita. Vide Adamum Bremſem *cap. 17. Albertum Grantz metropoli lib. 1. c. 19. & ſeqq.* In ipſa Decretali, quæ habetur integra in *cap. 1. compilatione tertia, & in Regiſtro Innocentii lib. 1. epiſt. 418.* refert Pontifex, ſe intellexiſſe, quod regnum Daciæ (ita hoc ſeculo vocabant Daniam) propriis conſuetudinibus Regum ſuorum regatur, unde nullum uſum teſtamentorum ibi eſſe. Id verò & alibi obtinuit, etiam apud Athenienſes, quibus nullum teſtamentum ante Solonem, ut Plutarchus *in Solone* teſtatur. Ita de Germanis in univerſum tradit Tacitus *de mor. Germ.* nullum eis teſtamentum fuiſſe, ut eò minus mirum ſit, apud Cimbroſ etiam, id eſt, Danos id ſimiliter ſervatum fuiſſe. Quid vero fiebat, ſi quis poſſeſſiones ſuas religioſis locis conferre vellet? Indicat Pontifex id fieri ſolere per donationem. Ejus autem in Daniâ formam hanc eſſe tradit, ut modicum terræ donator in manu acciperet, vel in extremitate pallii, quod manu Prælati Eccleſiæ ſuſtinetur, aut ſuper altare ponitur, ſub teſtimonio videntium & audientium, eamque traditionem vulgariter *Scotationem* appellari, eamque *Scotationem* ſignum non tam factæ

Archiepiſ.
Hamburg.
unitus.

Anſgarioq.
collatus.

Guntharius
Coloniens.
Archiepiſ.

Capitulum
hoc ubi re-
periatur.

Dacia, pro
Dania. Ibi
teſtamenta
in uſu non
erant.

Donationi-
bus domi-
nia tranſfe-
rebantur.

Scotatio.

dona-

*Significatio
& etymolo-
gia inqui-
ritur.*

donationis, quam traditæ possessionis esse. Exinde constat, quod donationes valuerint apud Danos, tam inter vivos, quam mortis causa, etiam sine apprehensione corporali, ut docetur in hoc capit. secus atque jure civili veteri, quo donatio non perficiebatur, nisi per traditionem. *l. i. l. pen. C. Theod. de Donation.* Sed à Justiniano effectum, ut nudo consensu perficiatur, vel fictitiâ traditione. *l. quisquis. l. si quis argentum. §. pen. C. Justin. de Donation.* Sola ergo traditione glebæ, id est, gleba fundi delata in Ecclesiam, vel tradita in manum Prælati & imposita altari, donationes fiebant, qui ritus Scotatio dicta est, ut ait Pontifex. Quid nominis sit, varia & partim ridicula Interpretum datur expositio. Sunt, qui à Scotorum gente derivent, quod certum sit hanc gentem peregrinationibus adfuetam & valde hospitalem fuisse, magnisque donis Ecclesias verisimiliter auxisse, quæ liberalitas inde Scotatio fuerit dicta. Sed hæc conjectura per se longe petita est, & ex ipso cap. nostro refutari potest, quia non Scotis, sed Danis ab Innocentio tribuitur. In quibusdam exemplaribus legitur Scatatio, inde suspicantur, à Germanico Schatz formatum esse. Jano à Costa, viro ceteroquin doctissimo, videtur deduci à Scoticâ, quasi Scoticatio. Scoticam autem instrumentam fossorium vocari in veteri Glossario Arabico Latino Vulcanii, eò quod circa codicem terram aperiat. Sed hoc plusquam ridiculum est, neque enim Arabica, neque Latinâ sed Danica vox est, & nolo hisce immorari. Nimirum Skidden / schieten / significat jacere, & translâtè, transferre, alienare. Ita in Legibus Jutharum. *lib. 1. cap. 37.* ubi *deme Dinge schall man Land verschoten / und nergend anders.* id est, pro tribunali seu in foro, non alibi, terræ proprietas alienari potest. Sic in dictis Legibus Jutharum *cap. 21.* *so vðle / als eme dar geschotet wird / dat beholt das Kind.* Est ergo Scotatio ejusmodi effusio glebæ, quâ significatur translatio facta terræ, cujus particula pallio concepta in altari effunditur. Quia ergo gleba terræ fundebatur super altari, vel injiciebatur emtoris pallio, ideo hoc genus traditionis Scott / schott / nobis schutt / schüttung / Scotatio dicta videtur. Nec barbara hæc traditio videri debebat. Nam & olim jure Civili vindicatio fiebat in jure, quasi in re
præ.

præsenti delatâ glebâ fundi ad Prætorem, & in eâ tanquam in toto fundo vindicatio fiebat: Gellius *lib. 20. c. 9.* Denique moribus Germanorum donatio etiam per alia symbola facta fuisse legitur, ut gladii, galeæ, cornu, crateris, calcaris, strigilis, arcus, sagittæ, chirothecæ, teste Ingulpho *in Chronico Croilandenst,* de quâ re forsan alibi pluribus.

CAP. V.

Ad cap. 4. X. de Consuetudine.

S U M M A R I A.

1. Balduinus, Comes Flandria, & Thomas Maurocenus Patriar. CPol.	3. Chorepiscopis non licet confirmare.
2. Interdicitur Presbyteris confirmatio.	4. Aliter servatum in Alexandria & ipsâ Ægypto, ut & Hispaniâ.

Cum Constantinopolis à Francis & Venetis capta esset, Balduinus Comes Flandriæ, unus ex comitibus expeditionis, & Thomas Maurocenus Venetus electus est Patriarcha CPolitanus. Hac occasione ab Innocentio III. CPolin missus est Lucius Presbyter Cardinalis, Legatus Apostolicæ sedis ad componendas res imperii & retinendos Græcos in obsequio & unione Ecclesiæ Romanæ, ad quam modò reverterant. Inter hæc quia acceperat Pontifex simplices sibi presbyteros arrogare, ut sacramentum confirmationis & alia quæ pertinebant ad Episcopos conferrent, solâ consuetudine se defendentes mandavit Pontifex Legato, in illis partibus existenti, ut interdiceret Presbyteris confirmationis sacramentum posthac conferre, quod per chrismatism unctionem in fronte, & manus impositionem confertur à solis Episcopis. *can. bis. can. manus. de consecr. dist. 5.* Ita ut non liceat Chorepiscopis confirmare, *c. quamvis. dist. 68.* Hac ratione veterunt Innocentius I. in Epist. ad Decentium & Gregorius I. ad Januarium Calaritanum *can. Presbyteris. can. Presbyteri de consecr. dist. 4.* Vide Gregorium I. *lib. 3. Epist. 26.* ad Januarium Calaritanum, quam Gratianus inseruit *can. pervenit. dist. 95.* Aliter tamen